Joaquim Carbó

Joaquim Carbó (Caldes de Malavella, 1932) és escriptor. Ell s'anomena "escriptor utilitari". En temps de la dictadura, quan els escriptors catalans encara patien la repressió franquista, va optar per escriure en català novel·les adreçades a nois i noies. Va ser escollit l'escriptor del mes de desembre de 1992 de la Institució de les Lletres Catalanes, i llibres com La casa sota la sorra, La colla dels deu i I tu, què hi fas aquí? compten amb desenes d'edicions. Troba els seus llibres a les biblioteques: http://dom.cat/zae

1. Faig aquesta feina perquè...

En aquest moment no en sabria fer cap altra. Durant molts anys, i ja que m'havia de guanyar la vida, vaig alternar l'obligació de treballar en una oficina -hi jugava amb càlculs i pressupostos- amb la devoció d'explicar històries. Quan em jubilo de la primera, ja només em queda la segona, per la qual mantinc la passió i l'interès de sempre, només que ara, per una qüestió de temps i d'edat, m'ho he de prendre amb més tranquil·litat.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

L'intent de ser sincer i honest, sobretot quan m'adreço als infants, nois i noies. En aquest cas, no vull fer trampes perquè es tracta d'un públic molt vulnerable. Si m'adono que en tractar algun tema els puc induir a error, m'estimo més deixar-ho córrer, en especial si podia contribuir a deformar-los. I encara que procuro defugir allò tan suat i incert de "tal faràs, tal trobaràs!" i no excloc els personatges sinistres i aprofitats, em guardaré prou de presentar-los com a exemplars o models de captenIment, encara que alguna vegada els surtin bé les seves manipulacions. En canvi, quan m'enfronto a una novel·la o una narració per a adults, deixo que la realitat o, si més no, la "meva" realitat, flueixi lliurement.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

El de l'Associació del personal de l'empresa on vaig treballar al llarg de quaranta anys. Durant la meva infantesa ignorava l'existència de biblioteques públiques. Recordo perfectament que no n'hi havia als col·legis perquè en aquells anys quaranta i cinquanta de trista memòria a cap mestre no se li hauria acudit recomanar la lectura d'una novel·la. Menys, encara, a les religioses, en què tot era pecat i només eren permeses les vides de sants. Per sort, de molt petit ja vaig tenir accés a la biblioteca particular de Maria Novell, una veïna, amiga, escriptora i mestra que va deixar la millor literatura al meu abast, sense restriccions.

4. Penso que les biblioteques són...

Els llocs precisos i adequats perquè em deixin una novel·la quan estic escurat o a casa ja no hi caben més llibres. Més aviat les entenc com a lloc de consulta, per trobar les dades que em poden faltar per acabar d'entendre un moment històric, per enllestir un treball, per prendre les notes imprescindibles per escriure un article... La cadira que tinc a la taula del despatx, o l'ombra d'un pi, em són molt més propícies per llegir una novel·la. També ho havia estat el llit, però des que necessito ulleres per llegir, em costa trobar la posició adequada, sobretot a l'hivern, quan m'he de tapar.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

Llegits per aquest ordre, a mesura que creixia, n'he de dir tres: Emili i els detectius d'Erick Kaestner; Huckleberry Finn de Mark Twain, Arthur Gordon Pym d'Edgar Allan Poe. Un cop adult, n'hi ha milers. Ahir hauria dit algun títol de Mercè Rodoreda, Pere Calders, Joan Sales... I, avui, qualsevol de Phillip Roth, John Irving o Thomas Bernhardt. Demà, qui sap, tot i que m'he proposat rellegir la sèrie "Temps obert", de Manuel de Pedrolo.

6. Llegir és recomanable per...

A la salut, fins i tot físicament. Per més que darrerament em passa allò que "escriure em fa perdre el llegir", no em puc estar de mirar per sobre cada dia tres o quatre diaris, alguna revista, la novel·la que algun company de professió em passa perquè opini, els treballs d'algun concurs local, escolar, dels avis del barri... Quin descans, quan em puc dedicar sense límit de temps a l'última novel·la que he comprat amb totes les ganes del món que em faci feliç!

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

No la dic perquè l'hauria de justificar i contestar, i ja us he atabalat prou, avui!

Data de l'entrevista: 2012-04-02